

Geachte Commissaris van de Koning, leden van de Raad en College, lieve familie en inwoners,

Zes jaar zijn voorbijgevlogen. Ik las de speech die ik hield bij mijn benoeming er nog eens op na. Vandaag zou deze nog steeds uitgesproken kunnen worden. Wel een stuk korter, want ik weet inmiddels dat we in Twente niet houden van lange verhalen. Maar toen schreef ik:

“De kracht van Hof van Twente ligt in de verscheidenheid. Zoveel verschillende geluiden, geuren en mensen en toch samen de Hof” Inmiddels hebben we met elkaar ons 15 jarig jubileum mogen vieren in alle kernen en buurtschappen. Soms zeg ik gekscherend dat ik moeder ben van een groot gezin, 6 kinderen en 13 kleinkinderen en ik heb ze allemaal even lief.

En onze zonen verzuchtten toen dat ik “wel van een heel groot gebied burgemeester ben geworden”. En ook dat is een uniek kenmerk. Waardoor onze Hof nu trots en actief lid is van de P10, de belangenorganisatie van de grootste plattelandsgemeenten in Nederland. We zijn inmiddels al met 20 gemeenten. De grote steden beginnen onze hete adem in de nek te voelen. En dat bedoel ik dan op de goede manier, want na 6 jaar voel ik dat wij ontzettend veel te bieden hebben aan de stad, maar de stad ook aan ons.

Zes jaar geleden waren de gevolgen van een ongekend diepe economische crisis nog overal voelbaar. Onze bouwbedrijven hadden het zwaar, de werkloosheid in Twente was tot recordhoogte gestegen. Nu groeit onze economie, doen we het als Twente en zeker ook als Hof van Twente goed, is ons werkloosheidspercentage lager dan ooit. Uiteraard zit de economische wind ons mee, maar we hebben ook een College en een Raad die de ondernemers zien staan en ondernemers die hun nek durven uit te steken. We hebben een huis waarin onze ambtenaren naar buiten gaan en samen met de inwoners plannen ontwikkelen. We staan er inmiddels om bekend dat we soms ongeduldig zijn en dan lastig kunnen zijn voor de provincie of in Den Haag. Omdat we willen bouwen, willen verduurzamen, onze agrariërs willen helpen en de oorzaken van de tekorten in de jeugdzorg bespreekbaar willen maken. Allemaal zaken die het Rijk en de provincie ook willen, maar de urgentie laat zich vooral lokaal zo sterk voelen.

De komende jaren zullen ongetwijfeld in het teken blijven staan van dat ongeduld, omdat er nog zoveel problemen moeten worden opgelost. Het asbest dat ons zoveel aan mensen en aan inzet van middelen heeft gekost. Onze bereikbaarheid die ook de komende jaren onder druk zal staan. Onze verduurzaming waar iedereen bij betrokken

moet worden. Onze agrariërs die een toekomst zoeken. Onze vergrijzing die alle kernen zal gaan raken. Hof van Twente zou de Hof niet zijn als we voor al deze problemen geen creatieve oplossingen bedenken. Ook hier zal ons noaberschap ons helpen, want het geeft ons een natuurlijke voorsprong.

Ik had u bij aantreden beloofd dat ik mij bijzonder zou inspannen voor de regionale samenwerking en onze belangen zou behartigen in Den Haag en Brussel. Het werk is nog lang niet af en alleen kan niemand het. De regionale samenwerking is iets wat mij stevig bezighoudt. Want waarom kost het ons zoveel moeite, terwijl we goud in handen hebben, terwijl we elkaar nodig hebben? Soms drie stappen vooruit en dan helaas weer twee terug. Het Twentse ros wappert fier voor ons gemeentehuis, want we blijven eraan werken omdat Twente het meer dan waard is.

In Den Haag en Brussel was het voor mij weer een beetje thuiskomen. De Europese Unie was wat groter geworden en Den Haag wat voller, maar de mechanismen van lobby blijven hetzelfde. Contacten opbouwen en onderhouden en vraagstukken waarmee wij hier bezig zijn, daar vertellen. Een zaak van wat langere adem, maar juist voor ons hier in het grensgebied de moeite waard. Mag ik u oproepen om op 23 mei uw stem uit te brengen, want Europa gaat ons allemaal aan. En om nog maar een regeltje uit 2013 erbij te halen: “Vertrouwen moet worden verdiend en het resultaat telt. Met loze beloftes wint niemand iets.”

Die zin kan ook slaan op participatie, waar we allemaal de mond vol van hebben. Het is er in veel verschijningsvormen en iedereen denkt er het zijne van. Wat we weten is dat “meedoen” niet synoniem is aan “gelijk krijgen”, dat “samen doen” ook betekent dat je elkaars rol moet respecteren, dat “aan de voorkant van een traject mee willen doen” ook betekent dat je daadwerkelijk mee gaat doen en je nek uitsteekt.

Participatie is succesvol als we elkaar vertrouwen en moed hebben. En de opbrengst mag er dan ook zijn, want dan kunnen we onze gemeenschap gezamenlijk verder opbouwen, onderhouden en levend houden.

Zes jaar terug studeerden onze zonen nog. Nu is de oudste verpleegkundige en moet de jongste nog een jaar op de Erasmus. De vriendinnen zijn gelukkig hetzelfde, maar de levens zijn gegroeid. Zes jaar terug kwamen Robert en ik thuis. Zo voelde het en zo voelt het nog steeds. Wij voelen ons niet alleen gedragen door elkaar en onze familie maar gedragen door u allemaal, zoals we u hebben leren kennen en zoals we met u mogen werken en leven. Wij wonen vlak bij de voormalige Koper'n Smorre, waar wij vroeger als gezin kwamen om thee en koffie met kandij te drinken. Soms zie en hoor ik mijn ouders in de 60- jarige bruidsparen die ik mag bezoeken en dat is goed.

Mag ik daarom afsluiten met u te danken voor het feit dat u het mogelijk maakt dat ik de burgemeester kan zijn die ik graag wil zijn. Dat u het vertrouwen geeft om samen met u verder te gaan. Nog een laatste woord uit de speech van zes jaar geleden:

“Ik draag de keten waarbij elke ring een kern vertegenwoordigt. Elke ring als teken van de kracht van een gemeenschap. Eenheid in verscheidenheid. De kracht van onze Hof. Ik zal de keten met besef voor de traditie en de historie en met trots dragen en dank u voor het in mij gestelde vertrouwen.”